

Kniha Daniel — číslo třicet devět

Odhalení prorocké tapiserie: Sen Williama Millera a obnovení základních pravd v posledních dnech

Jeff Pippenger

2024-01-03

Zvažujeme prorocké uplatnění snu Williama Millera v posledních dnech, kde všechna proroctví nacházejí své dokonalé naplnění. Millerův sen označuje objevení, ustavení, odmítnutí, pohřbení a obnovení základních pravd adventismu, které byly shromážděny prostřednictvím Millerovy služby. Tyto základní pravdy představovaly pravdy, které byly odpečetěny v roce 1798. Tyto pravdy jsou znázorněny viděním o řece Ulai. Millerův sen, jak je zaznamenán v knize Rané spisy, byl jeho druhým snem a tento sen byl předobrazem druhým snem Nebúkadnesara, právě tak jako i sám Miller byl předobrazem Nebúkadnesarem.

Předchozí články ukázaly, jak závěr Nebúkadnesarova života „sedmi časů“, kdy žil se srdcem šelmy, symbolicky skončil v roce 1798. Jeho království mu pak bylo navráceno a Nebúkadnesar poprvé představoval plně obráceného člověka. Z hlediska „času konce“ v roce 1798 představoval „moudré“. Rovněž jsme poukázali na to, že Nebúkadnesar jako první babylónský král svým soudem „sedmi časů“ předobrazoval soud Belšasarových dva tisíce pět set dvacet (mene, mene, tekel, upharsin), jenž byl posledním babylónským králem.

„K poslednímu vládci Babylóna, stejně jako v předobrazu k jeho prvnímu, došel rozsudek božského Strážce: ‚Ó králi, ... tobě se praví: Království od tebe odešlo.‘ Daniel 4,31.“ Proroci a králové, 533.

Sestra Whiteová označila Belšasara v hodině jeho soudu za „pošetilého krále“. V závěru Nebúkadnesarovy hodiny soudu představuje „moudrého krále“, neboť mu byl ku prospěchu soud „sedmi časů“, zatímco Belšasar, ačkoli znal tuto historii, odmítl z ní mít prospěch.

„Avšak Belšasarova záliba v zábavě a v sebeoslavování zahladila poučení, na něž nikdy neměl zapomenout; a dopouštěl se hříchů podobných těm, které přivodily zjevné soudy na Nebúkadnesara. Promarnil příležitosti, které mu byly milostivě poskytnuty, a zanedbal využít možností, které měl na dosah, aby se seznámil s pravdou. ‚Co mám činit, abych byl spasen?‘ byla otázka, kterou tento veliký, avšak pošetilý král lhostejně pominul.“ Bible Echo, 25. dubna 1898.

Nebúkadnesar je symbolem „moudrých“ v roce 1798, kteří rozumějí rozmnožení poznání v čase konce.

„Pyšná chloubka sotva opustila jeho rty, když mu hlas z nebe oznámil, že nastal Bohem určený čas soudu. V okamžiku byl zbaven rozumu a stal se jako zvíře. Po sedm let byl takto ponížen. Na konci této doby mu byl rozum navrácen, a tehdy, když v pokoře vzhledl k velikému Bohu nebes, rozpoznal v tomto potrestání božskou ruku a byl znovu navrácen na svůj trůn.

„Ve veřejném prohlášení král Nebúkadnesar uznal svou vinu a veliké Boží milosrdenství při svém obnovení. To byl poslední čin jeho života, jak je zaznamenán v posvátných dějinách.“
Review and Herald, 1. února 1881.

Na konci Nebúkadnesarových „sedmi časů“ učinil veřejné prohlášení, které zahrnovalo i veřejné vyznání. Miller jako Nebúkadnesar symbolizuje „moudré“ roku 1798, kteří rozumějí rozmnožení poznání v čase konce. Oba měli dva sny a oba jejich příslušné druhé sny symbolicky označují „sedm časů“. V předchozích článcích bylo ukázáno, že „sedm časů“ vyznačuje bod přechodu.

V roce 1798 Nebúkadnesar představuje přechod ze svého pyšného stavu do stavu moudrých. Zahrnovalo to jeho veřejné vyznání. Rok 1798 byl také bodem přechodu mezi pátým a šestým královstvím biblického proroctví. Označil také příchod prvního anděla, a tím i nový úsek dějin spásy, neboť varování před přicházejícím soudem nemohlo zaznít, dokud páté království biblického proroctví neobdrželo svou smrtelnou ránu.

„Samo poselství samo vrhá světlo na dobu, kdy má toto hnutí nastat. Je prohlášeno za součást ‚věčného evangelia‘; a oznamuje zahájení soudu. Poselství spasení bylo kázáno ve všech věcích; avšak toto poselství je částí evangelia, která mohla být hlášána jen v posledních dnech, neboť teprve tehdy bylo pravdou, že přišla hodina soudu. Proroctví předkládají sled událostí vedoucích až k zahájení soudu. To platí zvláště o knize Daniel. Avšak tu část svého proroctví, která se vztahovala k posledním dnům, měl Daniel uzavřít a zapečetit ‚až do doby konce‘. Teprve když dospějeme k této době, mohlo být na základě naplnění těchto proroctví hlášáno poselství o soudu. Avšak v době konce, praví prorok, ‚mnozí budou pobíhat sem i tam a poznání se rozmnoží‘. Daniel 12,4.“

„Apoštol Pavel církev varoval, aby v jeho době neočekávala Kristův příchod. „Ten den nenastane,“ praví, „dokud nejprve nepřijde odpadnutí a nebude zjeven člověk hříchu.“ 2 Tesalonickým 2,3. Teprve po velkém odpadnutí a po dlouhém období vlády „člověka hříchu“ můžeme očekávat příchod našeho Pána. „Člověk hříchu“, který je také nazýván „tajemstvím nepravosti“, „synem zatracení“ a „bezzákonným“, představuje papežství, jež mělo, jak bylo předpověděno v proroctví, udržet svou nadvládu po 1260 let. Toto období skončilo roku 1798. Kristův příchod nemohl nastat před touto dobou. Pavel svým varováním zahrnuje celé křesťanské období až do roku 1798. Teprve po této době má být zvěstováno poselství o druhém Kristově příchodu.

„Takové poselství nebylo v minulých věcích nikdy dáno. Pavel je, jak jsme viděli, nekázal; ukazoval svým bratřím na tehdy ještě dalekou budoucnost ohledně příchodu Páně. Reformátoři je nehlásali. Martin Luther kladl soud asi o tři sta let do budoucnosti od své doby. Avšak od roku 1798 byla kniha Daniel zpečetěná odpečetěna, poznání proroctví vzrostlo a mnozí hlásali vážné poselství o blízkém soudu.“ The Great Controversy, 356.

Roku 1798 nastalo nové období díla spasení a toto nové období přineslo varování o dalším období, které mělo započít roku 1844. Při této změně období měly být jedny dveře uzavřeny a druhé otevřeny.

A andělu církve ve Filadelfii napiš: Toto praví ten Svatý, ten Pravý, ten, který má klíč Davidův, který otvírá, a nikdo nezavírá; a zavírá, a nikdo neotvírá: Znam tvé skutky. Hle, postavil jsem před tebou otevřené dveře, a nikdo je nemůže zavřít; neboť máš malou sílu, a zachoval jsi mé slovo, a nezapřel jsi mé jméno. Zjevení 3,7.8.

Otevření dveří označuje nové údobí. Roku 1798, na konci prvního rozhořčení, které se naplnilo od roku 723 př. Kr. až do roku 1798, došlo k údobní změně království i poselství. Také roku 1844, na konci posledního rozhořčení, které se naplnilo od roku 677 př. Kr. až do roku 1844, došlo k údobní změně. Roku 1798 nastalo údobí poselství prvního anděla, které varovalo před blížícím se soudem. Nebúkadnesar i Miller jsou oba představeni jako „moudří“ v „čase konce“, kdy byly „dveře“ otevřeny pro vnitřní údobí poselství prvního anděla i pro vnější údobní změnu od šelmy z moře k šelmě ze země. Údobí poselství prvního anděla se naplnilo, když byly 22. října 1844 otevřeny dveře do Nejsvětější svatyně a nastalo údobí třetího anděla i vyšetřující soud.

Millerův druhý sen začíná otevřením dveří v roce 1798 a končí otevřením dveří v přechodném období „dvou svědků“, kteří jsou znovu přivedeni k životu, aby hlásali poselství Půlnočního volání. Prorocky jak Nebúkadnesar, tak Miller představovali přechod od království šelmy z moře ke království šelmy ze země v roce 1798. Oba představují ohlášení přiblížení i příchodu vyšetřujícího soudu v roce 1844. Roky 1798 a 1844 představují završení prvního i posledního Božího „rozhořčení“ proti Jeho lidu, které bylo dovršeno během období „sedmi časů“, jak je vyloženo v Leviticus dvacet šest. Čtyřicet šest let od roku 1798 do roku 1844 představuje vybudování duchovního chrámu, do něhož posel smlouvy náhle přišel 22. října 1844, když Kristus přešel ze Svatyně do Nejsvětější svatyně.

Roky 1798 a 1844 označují přechody (více než jeden), které jsou vyznačeny „sedmi časy“. Přechod od milleritského filadelfského adventismu k milleritskému laodicejskému adventismu v roce 1856 byl rovněž vyznačen vzrůstem poznání o „sedmi časech“, které bylo poté v roce 1863 odmítnuto. V roce 1798 došlo k vzrůstu poznání z knihy Daniel, které zahrnovalo tytéž „sedm časů“ z Leviticus dvacet šest, jež měly být odmítnuty na konci milleritského filadelfského adventismu.

Přechod hnutí prvního anděla z Filadelfie do Laodikeje byl znázorněn sedmi lety od roku 1856 do roku 1863. Laodikejské poselství přišlo v roce 1856 a po dobu sedmi let nové světlo o „sedmi časech“, které bylo odpečetěno, vytvořilo třístupňový proces zkoušky, v němž adventismus v roce 1863 neobstál. Bylo dáno sedm let, aby světlo o „sedmi časech“ bylo buď přijato, nebo odmítnuto. Přechod hnutí milleritního filadelfského adventismu do milleritního laodikejského adventismu předobrazuje obrácení sledu na konci, přechod laodikejského hnutí třetího anděla do filadelfského hnutí třetího anděla.

Pětašedesátileté proroctví Izajášovo označuje počátek prvního i posledního Božího rozhořčení proti severnímu a poté jižnímu království Izraele.

Nebo hlavou Sýrie je Damašek a hlavou Damašku je Recín; a do pětašedesáti let bude Efraim rozdrcen, takže již nebude lidem. Izajáš 7,8.

Izajášovo proroctví o pětadesáti letech bylo dáno v roce 742 př. Kr. a během pětadesáti let severní království zaniklo. Devatenáct let po roce 742 př. Kr., v roce 723 př. Kr., bylo severní království odvedeno do otroctví Asýrii. Na konci pětadesáti let započalo rozhořčení nad jižním královstvím v roce 677 př. Kr., kdy byl Manases odveden do zajetí Babylóňany. Pětadesát let tedy představuje devatenáctileté období do prvního zajetí severního království a poté dalších čtyřicet šest let až do zajetí Manasesova.

Tato proroctví dospěla ke svému příslušnému naplnění v letech 1798, 1844 a 1863. Roku 1798 došlo s příchodem prvního anděla k vnitřnímu přechodu v poselství spasení a zároveň nastal i vnější přechod v královstvích biblického proroctví. Roku 1844 došlo k vnitřnímu přechodu v poselství spasení, když byly dveře do Svatyně uzavřeny a s příchodem třetího anděla začal vyšetřující soud. Roku 1863 došlo k vnějšímu přechodu, když se oba rohy šelmy ze země rozdělily do dvou tříd.

Republikánský roh se rozdělil na dvě politické strany, které od té doby měly ovládat dějiny šelmy vystupující ze země. Protestantský roh se rozdělil na dva odpadlické projevy: jedna skupina, prohlašující se za protestantskou, tvrdila, že zachovává sobotu sedmého dne, a jiná třída, která se rovněž prohlašovala za protestantskou, avšak jako svůj zvolený den bohoslužby zastávala den slunce.

V oné historii byl protestantský roh, který vyšel z temného středověku, zkoušen od 11. srpna 1840 až do 22. října 1844, při zkoušce neobstál a přešel od protestantského lidu zachovávajícího neděli k odpadlému protestantskému lidu zachovávajícímu neděli.

V dějinách pravého protestantského rohu, který byl vztyčen a označen v roce 1844, proběhl od roku 1856 až do roku 1863 proces zkoušky. Potom pravý protestantský roh zachovávající sobotu přešel jak od Filadelfie k Laodikeji, tak také od pravého protestantského lidu zachovávajícího sobotu k odpadlému protestantskému rohu zachovávajícímu sobotu. „Sedm časů“ je spojeno s roky 1798, 1844, 1856 a 1863. „Sedm časů“ je symbol spojený s bodem přechodu a tato pravda je potvrzena několika svědky.

Roku 1798 došlo k rozmnožení poznání o „sedmi časech“, neboť vůbec prvním časovým proroctvím, které Miller objevil, byla právě tato pravda. Do roku 1863 však byla tato pravda zavržena, čímž byl označen závěr koncového období pětadesáti let proroctví předloženého v sedmé kapitole Izajáše.

Celé proroctví o dvou tisících pěti stech dvaceti letech má na počátku i na konci období šedesáti pěti let, a to v obráceném, zrcadlovém uspořádání. Na počátku konce, v šedesáti pěti letech (1798), předobrazem počátku počátku, šedesáti pěti lety roku 742 př. Kr., kdy bylo proroctví dáno, došlo k rozmnožení poznání o „sedmi časech“, kterému „moudří“ millerité porozuměli a jež zvěstovali. Na konci konce, v šedesáti pěti letech roku 1863, došlo k dalšímu rozmnožení poznání o téže pravdě, které však nově korunovaní „kněží“ pravého protestantského rohu nakonec odmítli.

Můj lid hyne pro nedostatek poznání. Protože jsi zavrhl poznání, i já zavrhu tebe, abys mi již nebyl knězem; poněvadž jsi zapomněl na zákon svého Boha, i já zapomenu na tvé děti. Ozeáš

4,6.

Rozhojnění poznání, když je kniha Daniel zpečetění zbavena, je spojeno se „sedmi časy“, takže to není pouze symbolem bodu přechodu, nýbrž také odpečetění prorockého poselství.

Další přechod započal 18. července 2020 prvním zklamáním, které zahájilo „dobu prodlévání“ a označilo počátek tří a půl dne z 11. kapitoly Zjevení, kdy dva svědkové leží mrtví na ulici velikého města Sodomy a Egypta.

18. červenec 2020 označuje začátek tří a půl symbolického dne („sedmi časů“), které byly znázorněny dějinami od roku 1856 až do roku 1863. Obě období jsou symboly „sedmi časů“. Obě období vyznačují změnu dispensace (přechod). Obě období představují rozmnožení poznání spojené se „sedmi časy“.

Bylo to v období přechodu od babylónského království ke království Médsko-perskému, kdy se Daniel modlil modlitbu z dvacáté šesté kapitoly Levitiků, čímž je modlitba z dvacáté šesté kapitoly Levitiků označena jako mezník přechodu posledních dnů. V Millerově snu, na konci sedmi výskytů slova „rozptýlení“, Miller jak pláče, tak se modlí. Pláč označuje okamžik, kdy Lev z pokolení Judova (muž s kartáčem na prach) odpečetí poselství, které bylo zapečetěno.

Millerova modlitba odpovídá modlitbě z dvacáté šesté kapitoly knihy Leviticus u Daniela, která je spojena se „sedmi časy“ a nastává tehdy, když se ve Millerově snu otevřely dveře a okna. Avšak Danielova modlitba v deváté kapitole se rovněž shoduje s Danielovou modlitbou ve druhé kapitole. Stejně tak se shoduje s Nabukadnezarovou modlitbou vyznání na závěr jeho „sedmi časů“.

Millerova modlitba byla proto znázorněna modlitbou z Leviticus dvacet šest, což byla veřejná modlitba vyznání a modlitba prosby za odpečetění posledního prorockého tajemství, protože veškeré proroctví zobrazuje poslední dny. Tajemství z Daniela, druhé kapitoly, proto představuje poslední tajemství, které má být odpečetěno. Millerova modlitba v jeho snu byla modlitbou úzkosti a spravedlivého rozhořčení nad ohavnostmi, které se přihodily klenotům v jeho pokoji. Jeho úzkost byla znázorněna těmi, kdo vzdychají a naříkají v deváté kapitole Ezechiele, v době pečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc.

Miller sledoval, jak byly pravdy postupně pohřbívány padělanými naukami, až to nakonec dospělo do bodu, kdy byla rakev (sama Bible) zničena. Zničení Millerovy rakve nastalo ve třetí generaci adventismu, když došlo k záměrnému hnutí odložit Bibli krále Jakuba ve prospěch moderních zkažených překladů Bible založených na katolické tradici.

Miller se rozplakal, pak se modlil, a ihned se otevřely dveře a všichni lidé odešli. Potom vstoupil muž se smetákem na prach (Lev z pokolení Judova), otevřel okna a začal uklízet. Miller pak vyjádřil svou starost o rozptýlené klenoty a muž se smetákem na prach slíbil, že se o klenoty postará. V ruchu uklízací práce muže se smetákem na prach Miller na okamžik zavřel oči, a když je otevřel, smetí bylo pryč. Klenoty byly rozptýleny po místnosti a muž se smetákem na prach pak položil na stůl větší schránku, sesbíral klenoty, vhodil je do schránky a řekl: „Pojď a viz.“

Výraz „pojď a viz“ je symbolem toho, že právě byla odpečetěna pravda. Pravda, která je pro Millera odpečetěna, je závěrečná pravda, neboť další věci, která se má stát, je probuzení Millera při „zvolání“, představujícím hlasité volání. Miller byl v dějinách milleritů posledním, kdo přijal poselství Půlnočního volání, a těsně před zvoláním, které ho ve snu probouzí, na okamžik zavřel oči. Jediný biblický oddíl, který odkazuje na „okamžik“ a „oči“, označuje první vzkříšení.

Hle, pravím vám tajemství: Ne všichni zesneme, ale všichni budeme proměněni, náraz, v okamžení, při poslední polnici; neboť zazní polnice, a mrtví budou vzkříšeni neporušitelní, a my budeme proměněni. Neboť toto porušitelné musí obléci neporušitelnost a toto smrtelné musí obléci nesmrtelnost. 1. Korintským 15,51–53.

V dějinách přechodu laodicejského hnutí třetího anděla k filadelfskému hnutí třetího anděla, jak je znázorněno v jedenácté kapitole Zjevení, představuje Miller zcela posledního z moudrých panen, který přijal poselství půlnočního volání. První, kdo je přijal, byli ti nejduchovnější.

„To byl půlnoční křik, který měl dát moc poselství druhého anděla. Z nebe byli vysláni andělé, aby probudili sklíčené svaté a připravili je na veliké dílo, které bylo před nimi. Nejnadanejší muži nebyli první, kdo toto poselství přijal. Andělé byli posláni k pokorným, oddaným lidem a přiměli je, aby zvolali: ‚Hle, ženich přichází; vyjděte mu vstříc!‘ Ti, jimž byl tento křik svěřen, pospíšili a v moci Ducha svatého zaznělo poselství, které probudilo jejich sklíčené bratry. Toto dílo nespočívalo v moudrosti a učenosti lidí, nýbrž v moci Boží, a Jeho svatí, kteří ten křik slyšeli, mu nemohli odolat. Nejdříve toto poselství přijali ti nejduchovnější a ti, kteří dříve stáli v čele díla, byli poslední, kdo je přijal a pomohl zesílit křik: ‚Hle, ženich přichází; vyjděte mu vstříc!‘“ Early Writings, 238.

Na konci tři a půl symbolických dnů ve zjevení, kapitole jedenácté, je hlášáno první ze dvou poselství, znázorněných v Ezechielovi, kapitole třicáté sedmé. První poselství shromažďuje mrtvé a rozptýlené kosti dohromady, avšak ty jsou stále mrtvé. Poselství bylo předloženo hlasem, který volal „na poušti“, a tím je naznačeno, že Ezechiellovo poselství začíná předtím, než byly tři a půl symbolických dnů dovršeny. Těchto tři a půl dne představuje „poušť“ a právě z „pouště“ je toto poselství hlášáno. „Poušť“ je rovněž symbolem „sedmi časů“, což označuje přechod a odpečetění, které uvádí zkušební proces.

Dochází k postupnému rozvíjení poselství i k jeho postupnému přijímání, jak to ukazuje Půlnoční volání v dějinách milleritského hnutí. Nejduchovnější byli prvními, kdo přijali poselství hlasu volajícího na poušti, a historikové adventismu poukazují na dopis, který William Miller napsal jen několik dní před 22. říjnem 1844 a v němž dosvědčuje, že konečně porozuměl poselství Půlnočního volání Samuela Snowa a přijal je.

„Drahý bratře Himesi: Vidím ve sedmém měsíci slávu, jakou jsem nikdy předtím neviděl. Ačkoli mi Pán ukázal typologický význam sedmého měsíce již před rokem a půl, přece jsem si neuvědomoval sílu těchto předobrazů. Nyní však, požehnáno buď jméno Páně, vidím v Písmu krásu, soulad a shodu, o něž jsem se dlouho modlil, ale až do dnešního dne jsem je neviděl. Děkuji Pánu, duše má. Necht' jsou bratr Snow, bratr Storrs a jiní požehnání za to, že se stali nástrojem k otevření mých očí. Jsem téměř doma. Sláva! Sláva! Sláva! Sláva!“ William Miller, Signs of the Times, 16. října 1844.

Při opakování dějin Půlnočního volání, jak jsou znázorněny v Millerově snu, Miller na okamžik zavřel oči. Tak tedy „náhle, v okamžiku, v mrknutí oka, při poslední polnici; neboť polnice zazní a mrtví budou vzkříšeni“. Ve Millerově snu představuje ty poslední, kteří přijímají poselství Půlnočního volání, stejně jako tomu bylo v jeho vlastní historii. Představuje ty, kdo toto poselství nakonec přijímají těsně předtím, než muž s kartáčem na nečistotu sesbírá rozptýlené klenoty a vhodí je do větší schránky. Ve Zjevení, kapitole jedenácté, ti poslední, kdo přijímají druhé poselství Ezechiele, jímž je poselství čtyř větrů islámu, které je zároveň pečeticím poselstvím, tak činí těsně předtím, než zazní poslední ze sedmi polnic, totiž polnice „třetího běda“. „Náhle, v okamžiku, v mrknutí oka, při poslední polnici; neboť polnice zazní, a mrtví budou vzkříšeni neporušitelní, a my budeme proměněni.“ (1 Korintským 15,52)

Tento oddíl označuje první vzkříšení, k němuž dochází při druhém příchodu, avšak existuje také vzkříšení mrtvých suchých kostí (dvou svědků), které nastává v hodině velikého zemětřesení ve Zjevení, kapitole jedenácté. V „hodině“ onoho zemětřesení zazní poslední polnice ze sedmi polnic a mrtví svědkové, kteří leželi na ulici, jsou přivedeni zpět k životu, ne jako Laodicejští, nýbrž jako Filadelfští, neboť při polnici třetího Běda byli ti dva svědkové zapečetěni a proměněni v neporušitelné, neboť již nikdy více nezhrěší. Miller představuje posledního, kdo přijímá poselství, které přivádí dva svědky k životu, což je poselství čtyř větrů islámu, a je to poselství zapečetění.

Zvuk oné trouby povolává k životu poslední ze suchých mrtvých kostí, které byly roztroušeny na ulici Sodomy a Egypta. Miller sledoval, jak byly pravdy postupně pohřbívány padělanými naukami. Nakonec Miller plakal, čímž označil dobu, kdy mělo začít odpečetování, neboť odpečetování je postupným dílem. Toto odpečetování začalo v závěrečném období tři a půl dne.

Poté, co Miller plakal, vstoupil do děje Ten, který měl moc otevřít zapečetěnou knihu. V Millerově snu to byl Muž s kartáčem na nečistotu. Miller se pak modlil a ihned se otevřely dveře, čímž byl označen bod, v němž mělo laodicejské hnutí třetího anděla přejít k filadelfskému hnutí třetího anděla. Jeho modlitba byla modlitbou z dvacáté šesté kapitoly Levitiky; byla to modlitba za porozumění konečnému prorockému tajemství a veřejné vyznání vzpoury, která přivedla tři a půl dne na dva svědky; byla to modlitba těch, kteří jsou zapečetěni v deváté kapitole Ezechiele.

Po modlitbě vstoupil Kristus (muž s kartáčem na prach) a začal uklízet místnost. Na konci úklidového díla muže s kartáčem na prach Miller na okamžik zavřel oči, čímž označil konec období, v němž měly být vzkříšeny mrtvé suché kosti. Muž s kartáčem na prach pak shromáždil rozptýlené klenoty v Millerově pokoji a uložil je do nové, větší schránky na stole uprostřed Millerova pokoje, právě když jsou dva svědkové pozdviženi jako korouhev. Jako korouhev pak volají k jinému Božímu stádu, které je dosud v Babylóně, aby „přišlo a vidělo“ poselství, které Lev z pokolení Judova právě vložil do nové, větší schránky.

V příštím článku začneme uvažovat o vidění řeky Ulaj jako o symbolu pravd z knihy Daniel, která byla v roce 1798 odpečetěna. Ještě před tímto rozbořem jsme předem vytyčili několik opěrných bodů. Prvním je, že poselství mileritů bylo dokonalé (ve své fázi růstu), avšak neúplné. Bylo zasazeno do rámce dvou, nikoli tří pustošících mocností. Druhým je, že když Millerův sen označuje konečné obnovení základních pravd, jsou tehdy tyto základní pravdy „desetkrát jasnější“

než jejich původní sláva. Třetím bodem je, že hnutí prvního anděla (mileritské hnutí) se opakuje v hnutí třetího anděla, avšak s několika důležitými výhradami. Milerité jako symbol byli Filadelfští, byli obráceným Nebúkadnesarem, avšak nakonec a žel „znovu vystavěli Jericho“ v roce 1863.

Hnutí třetího anděla započalo jako laodikejští, potřebující obrácení, avšak nakonec se budou podílet na závěrečné zkáze Jericha (Jericha posledních dnů).

„Spasitel nepřišel zrušit to, co mluvili patriarchové a proroci; neboť On sám mluvil skrze tyto představitele. Všechny pravdy Božího slova pocházely od Něho. Avšak tyto neocenitelné drahokamy byly zasazeny do falešných osazení. Jejich drahocenné světlo bylo učiněno služebníkem bludu. Bůh si přál, aby byly vyňaty ze svých rámců bludu a znovu vsazeny do rámce pravdy. Toto dílo mohla vykonat jen božská ruka. Svým spojením s bludem sloužila pravda věci nepřítele Boha i člověka. Kristus přišel, aby ji postavil tam, kde bude oslavovat Boha a působit záchranu lidstva.“ Touha věků, 287.